

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALEMI, TÁRSADALMI ÉS HÖZSÉGSZOCIÁLI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Fél évre 8 korona — Fél évre 4 korona.
 Negyed évre 2 korona.
 Egyes szám ára 16 fillér.
 Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos:
GLATTSTEIN ADOLF.
 Főmunkatárs:
KARDOS ISTVÁN és IFJ. SZÁDER GYULA.
 Szerkesztőség és kiadóhivatal Rakóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,
 reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
 intézendők.
 Nyilvántartási közlemények soronként 1 fillér.
 Hirdetések egyezség szerint.

Nyári szabadság.

Az iskolai vizsgálatok véget értek. A tanulásra fogott városi gyermek, akinek egészséges fejlődéséhez jó levegő kellene, ki vágyik a szabadba, ahol nincs poromban ház-mester, ki a játékos gyermekeket leintse. Ez a körülmény és hozzá még az is, hogy az iroda zárt fala között senyvedő hivatalnoknak is, ha csak egy kicsikét ápolni akarja egészségét, — gyakorolni kell Rousseau jelszavát: „Vissza a természethez!” A petyhüdt, a sápadt, a ráncos arcu hivatalnokkal csodát tesz egy hat hetes nyári szabadság! A megfakult arcra az élet rózsája helyezkedik el, a szellemi taposó malomban folyó munka is jobb, gyorsabb és lendületesebb lesz. Ne sajnáljatok, ha a Budapest környéki faluk megtelnek az élet minden vágyával lelkesedő, a természet szabadságát élvező hivatalnoksereggel, hiszen mellesleg mondván nagy jelentőségű közgazdasági kérdés, hogy a tisztviselő pihenését jól tölti és hogy restaurálja egészségét.

Nem is sajnáljuk mi, hogy a hazai fürdők megtelnek vakációzó családokkal, családanyákkal, a Balaton-mente a sekély vízben újbóli gyermekesereggel, — hanem sajnáljuk azt, amikor a nyári vakációra összegyűjtött, összehitelezett milliók nem itt hon, hanem külföldön költnek el.

Tehát mégis kilyukadunk a hazai fürdőpartolás örökéletű nyári témájára. Szinte resteljük egy kissé. Mert feletté emlyült téma ez már, és hiába hányjuk a borsót a falra. Akármilyen meleg felhívást intéz a közönséghez a hirlapíró, hogy maradjon itthon és pártolja a maga csodavizeit, csodahelyeit, — a nóta vége az, hogy maradnak ezek a csodavizek, csodahelyek közönség nélkül és a jelszó Kossuth Lajos nagy hazánk fiának más vonatkozásban mondott közgazdasági jelszava: Tengerre magyar! Meg aztán Svájc se kútja. A berni, a genffi, a luserni, a Vervalstetteni fő özőnével gyűjti össze a magyarságot, Budapestet és a vidékét egyaránt. A ki itthon és hazai fürdőt látogat, az rendszeren megfogadja, hogy többé azt nem cselekszi. A magyar fürdő hat-nyolc hétre rendezkedik be, közönsége is kevesebb, mint a mennyi kellene, evégből azokat a szerencsétleneket, akik lépen ragadnak, egyben alaposan kifosztja. Régi és diókos panasz. És ha a hazaiság égő oltárán a magyar sajtó megpendíti a hazai fürdők felkarolása igaz ügyét, tagadhatatlanul a kérdésnek mindkét oldalát tartozik meghányani-vetni. A fürdő partolás nélkül marad a régi Hamupipőke. Nem tud a korral lépést tartani és nem tudja a közönség igényeit kielégíteni. Az üzleti vállalkozás merész kockázatokba, nagyobb tőkét igénylő investíciókba nem mehet bele, ha

nincsen semmi bizása arra, hogy a befektelt tőke miként fog jövedelmezni? Viszont a közönség se mehet olyan helyre a puszta hazai fürdőpartolás lelkesületében, ahol laból épült vendégszobák, tengeri-füvel-bélelt ágynemők, évtizedes szarvasmarhák filéi és roszbőfjei várják. A közönség kellemes pihenőhelyet, jóellátást, tisztaságot s némi szórakozást kíván, ezt pedig a Bikkfafürdek és egyéb ózondus helyek éppenséggel nem nyújtják. De nyújtanak annyi kellemelenséget és oly borsos heli számlákat, hogy ettől minden hazafias érzés ellenére meg kell szaladni. Így van az, hogy a mi természetadta pazar gyönyörűségeink a magyar nemlőrődés és üzleti tehetelenség következtében a természet pazar, kézzel ad, az a vonzó, amit az ember fukar kézzel hozzá tapasz, a fürdői árak merész csoportosításával, az csupán gyűlölet, méreg és kellemetlenkedés.

Nagy részben a mi klímánk is lehetetlenné teszi fürdőink kifejlesztését. Való igaz, hogy hat-nyolc heli szezonért nagy költségeket a vállalkozás nem bír el. Más a tenger-melléke, ahol kevés időt leszámítva, egész esztendőre jut fürdőző közönség, itt aztán olyan tőke verseng minden szépnek, jónak és kellemesnek elővarázsolására, hogy csoda. Ebben a helyzetben nagyon nehéz amellett kardoskodni, hogy annyiszor csaldódt fürdőzőket újra a magyar tájak felkeresésére

◉ ◉ TÁRCZA ◉ ◉

Métközés a patikussal.

— Irta: Kanizsal Ferencz. —

A fiatalember, aki most a robogó vonaton hazafelé ügykezelt, már régóta nem járt otthon, a falujában. Idestova négy esztendeje, ami az ifjuság éveiben nagy idő. Ő is, az apja is, alig győzték várni a viszontlátásnak, bár lassan, de mégis elérkező napját. Az öreg Balta Mózsza kétkfestő-mester avégből, hogy büszkélkedjék a fiával, hogy elvígye erre is, arra is; hogy mutogassa itt is, ott is, no ugy-e urat neveltem belőle. Balta Oszkár pedig avégből, hogy szeméde nézhessen a falunak, a falu magahitt, gögös patentátjainak és főleg a büszke és elbizakodott Bolváry Elzának.

Akkor, négy esztendeje, Balta Oszkár halálosan beleszeretett a fiatal leányba. Hogyan is engedhette meg magának e merész és kifátástalan érzelm elhatalmasodását? Talán amiatt a vak elbizakodottság miatt, mely az érettségi bizonyítván megszerzése után néhány hélig az ifjakat jellemzi. Már mindegy, de tény, hogy a fiu egy este, ak-

kor, négy esztendeje, különös véletlenképp, kettésben sétálva a leánnyal az utcán, egész váratlanul így szólt hozzá:

— Elza. Szerelmes vagyok magáqra. Várjon rám. Négy-öt év múlva feleségül veszem. A leány felkacagott.

— Csak nem gondolja komolyan? Hogy is képzelheti, hogy én feleségül mehetnék a kétkfestő mesterember fiához? . . .

Igen, ezt mondta a leány. Azóta sok minden történt. Az öreg Szalkai, a község érdemes birája, meghalt, és mostan Bus Illés a biró. A régi követ megbukott és egy fiatal p dti frskálist választották helyette. (Nem adok neki tíz esztendőt — vélte Balta Mózsza — ezt is kiütik a nyeregből. Még pedig a fiam.) De, nini, el ne felejtsek, meghalt bizony Bolváry Gáspár főszolgabiró is, nagy szegénységben felejtve özvegyét és lánykáját. (Talán már nem is olyan gögös az az Elza.)

Öreg Balta Mózsza már több ízben hívta haza, terjedelmes levelekben a fiát, aki azonban megmaradt elve mellett és mindannyiszor azt válaszolta, hogy a mig doktori címe nincs, addig nem megy haza.

Igazában más oka is volt. Az egyetemi évek alatt sokat nélkülözött. Nem volt egy

jóruváló ruhája. Már pedig azt akarta, hogy mindenképp, még külső megjelenésével is elkábita, irigységne ejtse a falut, melyet; hite szerint gyűlölt, de voltaképpen szeretett. Csak ideálokért hoz az ember nehéz áldozatokat. Ideálokért, melyekért rajong. És Balta Oszkár, tengődvén négy esztendőkön át lecke-adásokból, címszalagírásokból és más sovány keresetekből, mindig rendelkezett annyi lelki-erővel, hogy a falu tervbevett lefőzése céljából garasokat tegyen félre. A garasokból így lettek forintok, és így történhetett, hogy ugyanazon a napon, amelyen a fiut doktorrá fogadták, végre olyan ruhákba öltözhetett, aminőket régóta bámult az utcán és néha a kávéházakban.

Mert eljárt ám a kávéházba is. Nem ugyan az időt lopni, mint mások, hanem szemlélni. Ott leste ki a divatos nyakendőviselőteket, ott jegyezte meg a különböző pesti vicceket és a társaságtalan, magában küzködő szegény fiu a kávéházban tanult biztos modort és föllépést. Legalább ő azt hitte, hogy ezeket tanulta.

A negyedik esztendőben jobbra fordult a sorsa; irodába került és hatvan forintokat szerzett havonta. Most megvalósíthatta titkos álmát: megtanulta ugyanis a karambol-játék

elkesítsük. Hozzájárul még a divat is, a hiúsággal erősen vegyítve. Bizony pukkasztóbb dolog az, ha a téli zsurokon a tiná-csoanó ő nagysága eldicsekedhet vele, hogy ő Nordeneyban nyaralt, nem pedig Kajászó Lottyon. Azért a kérdést csak hagyjuk nyitva; ki-ki oda megy, ahova a szíve vágya vonza. Magára a társadalomra szociális szempontból az a jelentősége, hogy mind több és több ember szabadul föl az egész évi robotos munka alul és áldozhat egészségének. Munkában elnyúlt szervezetét pihentetvén, életét meghosszabbítja, ezáltal családjának jobb sorsba helyezését munkáltatja mely mégis legkellemesebb a saját tanyán. Mert megénekelte már Horácius is: *Beatus ille procul negotius . . .*

Jó, egészséges, erőt visszaadó nyaralást kívánunk olvasóinknak.

Heti posta.

A három kis árva este kilencz óra felé lehajtja fejét a selymes szövésű puha párnákra.

A palotában lassan kiálszik a villany viaszszárga sugara s a hold árnyék a pajzán röpökéssel nyalogatja a nehéz művű falakat, a katona az ajtó előtt hetvenöt centimétert lép, mert a szabályzat ennyit ír elő, közben hazagondol a falujára, ahol a madárdalba a kasza csengése vegyül és az otthoni estre gondol, mely ugyan nem oly méltóságos, mint ez, de zenés és illatos s eszébe jut a Fenséges nagy úr, ki lehetet nélkül fekszik es az ő szerény otthonról hozott képzelet szerint férgék ráják testét. Ez mind eszébe jut s elszórakozik saját lépéseinek egyforma kattogása mellett.

Odabenn a palotában pedig a három gyerek szeretné lezárni szempilláit, de az álom, mely a búbanatnak ellensége — nem száll rá, messze kerül s a kis apátlan — anyátlanok álmatlanul forgalódnak a friss hajtású lepedőn, mint — legyünk fel — Nagy János arató gyerekei, akiknek apját, anyját a villám lesújtotta a szabad mezőn s most a szük, nehéz levegőjű vaczukban épp oly

fájdalmat éreznek szívükben, akár a fenséges árvák.

A szalmafedelű paraszti ház ajtaja előtt nem silbakol a nehéz fegyverzetű katona, de körülállják kérges kezű parasztszomszédok, akik az ajtón áttörő szeretetük és igazi részvétük szikráival akarják enyhíteni a szomorú szívű árvák fájdalmát.

A sorsok — királyoké vagy póré — mind egyformák, csak a színük festettebbek itt, elmosódottabbak ott.

Maga a kép, az ő dermesztő perspektívájával — egy; az alakok egyformák, a szív — lélek zeneje egyaránt zokogó itt is, ott is; csak éppen az esetnek van több dolga a palotákban, kevesebb az omlós falu vityilókban.

Az ösérzelmek, melyet tanulni nem lehet, mint a fájdalom, öröm mindenütt egyforma s csak az azt alkotó esemény intenzitásától függ.

A gyerekeknek, Zsófia, Miksa, Ernőnek fáj bizonyára leghevesebben a tragédia. Ők az apjukat, anyjukat veszítették el, melynek visszanyerését az örökösödési jogrend nem igéri s a közjog csak a méltóságokról rendelkezik — a szülőkről nem.

Lázipiros fejecskeiket — melyek mint mondják, inkább Hohenberg, mint Habsburg karakter — belefúrják a párnák bársonypuhaságába s alattai igyekeznek gondolataikat, miket mégis szükös fogalmaik szülnék, mégis mint a nagyokéi, nyugtalanító és idegkorbácsoló. Előttük bizonyára érthetetlen ez a gyilkosság, melynek n. intájára már sok koronásfő lehullott ugyan, de most, édes szülőkről lévén szó, magyarázhatatlan és egyedül álló.

. . . Az ajtó előtt a katona pedig hazagondol, ahol most aratnak és cseng a kasza, meg az aratólányok dala . . .

Kardos István.

Kérjük, mindazon tisztelt olvasóinkat, akiknek előfizetésük lejárt vagy egyébként is hátralékban vannak, az előfizetési díjak sz. beküldésére.

HIREK

Öngyilkos nyug. tb. szolgabíró. prusz-pokorinszki Zubovits István, nyug. tb. szolgabíró, folyó hó 16-án a délutáni órákban forgópisztollyal agyonlőtte magát. Az öngyilkosságra már régebben készült, a gyászjelentését és részvétköszönést sajátkezűleg írta meg. Valamint a koporsót is régebben megrendelte. Tettét valószínűleg nagyfokú idegesség miatt követte el. A tragikus véget ért öreg urat sokan sajnálják. Temetése Szécsényben f. hó 17-én délután 5 órakor ment végbe nagy részvétől kísérve.

Szerencsétlenség az Ipolyon. Géczy Pal szécsényi fiákkeres kocsija f. hó 15-én Ipolyvarbóra fuvarozott. Ahol a kocsis, Ráb István az Ipolyra vitte a kocsit, hogy megmossa. A megáradt folyó azonban a hintót kocsissal, lóval együtt elragadta. A kocsist még sikerült kimenteni, de a lovak belefutlaktak. — Az odavesztett lovakat a kocsival együtt csak nagy erőfeszítés árán lehetett a folyóból kivonszolni. Az esetről a tulajdonost táviratilag értesítették. A kár 1200 kor.

Utcáink kövezése. Örömmel tekintünk elébe, hogy városunkban a vasuti indóház-tól kezdve, a forgalmasabb útvonalakat a közel jövőben hozott kocka-kövel fogják borítani, a mi kies fekvésű városunknak majd meglehetősen szép külsőt fog nyújtani. Az úttestek felmérését e héten már befejezték.

Kártyázó gyerekek. Ha valaki vasár-és ünnepnapokon a kora délelőtti órákban a kir. járásbírósa előtt tér közelében sétál, a mikor ugy a róm. kath. valamint a ág. ev. templomokban az istentiszteletet hallgatják az ájtatos hívők, felette érdekes esetnek lehet szemtanuja, a téren 8—10 éves gyerekek csoportokba ülve kártyáznak 21-est hangos kiabálás között töltvén az időt mindaddig míg csak a déli harangszó el nem múlt. Ha az ily eset a város belterületén kívül történik, még némiképp tűrhető lenne — de közvetlen két templom közelében, ahhoz már nemcsak

rejtelmek. Ne méltóztassék mosolyogni, de ezen a ponton hivatkoznom kell a Mexikó-kávéház karambol-matadorjára, Prompt urra. Hogy a magánéletben kicsoda-micsoda ez a Prompt ur, teljességgel ismeretlen. De annál bizonyosabb, hogy a mikor a Mexikó-kávéházban kezébe veszi a dáktót, minden szemmozdulatait kíséri. Még a nők így abban hagyják a pletykát és egyedül Prompt urra irányozzák figyelmüket. A dáktó kibelikje ő, mert valóban, magam sem láttam még soha senkit ennyi érzéssel billiárdozni. Az a könnyed grácia — vagy mint a Mexikó-kávéház kaszirmője mondja: nonsvalens — amelylyel Prompt mester a dáktót irányítja, és a melyben, bocsánat, van van valami a borbélyeség kecses borotva lendítéséből és olócsattogató ivetéseitől; és az a biztonság, amellyel nyakrafőre csinálja egymásután a száz, sőt kétszáz szériákat, határtalanul imponáltak a mi fiatal Oszkár barátunknak. És Oszkárnak az jutott eszébe, hogy ha odahaza Bányokon, a nagykorcsma billiárdasztalánál hirtelen megjelenék ez a művész: bezzeg egyszeriben vége lenne a patikus meg a lódoctor dicsőségének. Mert Bányokon ők ketten ejtik ámulatba karambol-művésztükkel a naiv puklikumot, bár hiszen ritka-

ság, ha olykor-olykor egy tizes széria sikerül valamelyiknek Oszkár kivált a patikust utálta szívből, még pedig azért, mert következetesen letegezte és amikor az érettségi után hazament, az utcán barackot nyomott a feje bubjára, mint valami kis fiúnak. Érezte Oszkár, hogy a patikus összezsugorodnék, mint a megszurtt hólyag, ha valaki karambolban legyőzné. Mi lenne, ha ő mérheinté a patikusra a megsemmisítő csapást?

És — lám, ilyen furcsák az emberek — Oszkár nem sajnált naponta egy koronát, néha kettőt sem, a végből, hogy megtanulja ezt a mesterséget, Elleste Oromt urnak nemcsak műfogásait, de még a mozdulatait is. Pár hónap alatt ugy belejött, hogy általában harmincas szériák már nem mentek nála ritkaságszámba.

Kellőleg fel volt készülve tehát, amidőn egy juniusi reggelen vonatra ült. Zsebében doktori oklevél és — ami Bányok községben szintén pukkasztást fog okozni — arany óra. A sárga bőrkofterjában vagy öt különböző rend ruha. Szélestalpu amerikai cipők. Cilinder. Monokli.

A bajuszát angolosra nyíratta. Szóval is: a Mexikó-kávéház eleganciáját birtokbavette, elsajátította és büszkén ment haza, ragyogni.

Természetesen, Elzára is gondolt eléget. Már nem szerette. Jóformán el sem bírta képzelni pontosan az arcát. De azon, hogy már nem szereti, hogy már közömbös előtte, nagyon nagy meglepetést és biztonságot érzett így fölvertve, elégtétel vehet rajta. És megkérdesheti tőle, mert megkérdézi, hogy Nos, Elzácska, ugy-e, most hozzám jönne feleségül? Milyen kár, hogy kereken elutasított, hogy egy büszke percben még a lehetőséget is kizárta ennek.

Igen, Elza most talán másképp gondolkodik. Az árság, no, meg a szegénység alkalmasint éj életfelfogásra oktatták . . .

Oszkár hazaérkezett. A vasuti állomáson bérkocsi után kiállott. De bizony hiába. Azzal vett elégtételt magának, hogy hangosan megjegyezte:

— No, ez a Bányok még mindig egy utolsó fészék. Még kocsi sincs az állomáson.

Otthon két dühös eb majd lekepta a tiz körméről. Apja és anyja rohantak elő, nagy lármára, és bizony nem ismertek rá az első pillanatban.

Ejnye fiam, megírhattad volna, melyik vonattal jössz. Kimentünk volna elébed.

Oszkár, szegény, meglepetést és örömet akart szerezni azzal, hogy jövetelét nem tudatta

roszakarat, hanem hallatlan vakmerőség kell. Ez esetet ezuttal másodsor ajánljuk úgy a tantesítőlet mint különösen az előjáróság figyelmébe, hogy az ily esetek szigorú szem-meltartására is legyen gondjuk.

A ledegradált öt koronás. Ha városunkban statisztikát állítanánk ki arról, hogy mennyi az analfabétánk, illetve írni-olvasni nemtudók száma, csinos kis összegre rugna. Hát még akik számolni sem tudnak. Ez utóbbi illusztrálására adjuk közre az alábbi esetet. „Lapunk papirkereskedésében a minap egy filigrán termető, értelmesebbnek látszó, szobaleány valami apróságért egy tíz koronás bankóval fizetett, melyre a lehető legjobb felváltásban adtak vissza. A leány csak nem akarta a visszaadott összeget felvenni, mert — ugymond — az *szerte* 3 koronával kevesebb. Már pedig ő nem hagyja magát becsapni, — felelte a tudatlanság dühével. — Csak hosszas vita után lehetett vele megértetni, hogy kifogástalanul adtak vissza. Nevezetesen egy drb. 5 koronást, négy drb. 1 koronást és négy drb. 20 filléres nikkel pénzt, tehát 20 fill. levonattal. S legvégül a leány szégyenkezve vallotta be, hogy az öt koronást 2 koronásnak nézte. Hát ime: vannak olyan emberek is, akik még a pénznemek értékét sem ismerik.

Uj munkakönyvek a választói jog igazolására. A kereskedelmiügyi miniszter rendeletet bocsátott ki, melyben új mintájú munkakönyvek beszerzésére utasítja a törvényhatóságokat. Az iparossegédek és gyári munkások számára készitendő új munkakönyvben levő változtatások az új választói törvényvel vannak összefüggésben. Fel kell tüntetni a munkakönyvben ezenkívül, van-e a munkásoknak a választói jogosultságra, alkalmás iskolai végzettsége, vagy tud-e írni, olvasni. Be kell vezetni időről-időre a munkanemben (szakmában) beállott változást, a ez a bejelentés alapján az iparhatóság feladata. Talán az egész munkakönyv-reformban ez a legfontosabb újítás, mert a munkanem változása igen fontos szerepet játszik a választói jog tekintetében. Ezentúl kizárólag az új mintát lehet használni, a régik átírása nem kötelező, s csak a munkás kívánságára történhetik, de a miniszter rendelete végén megjegyzi, hogy a munkások kellő formában ki-

oktatandók arról, hogy a jelenlegi munkakönyveknek az új minta szerint kiállított munkakönyvvel való kicserélése rájuk nézve a választói jog szempontjából előnyös.

Szécsényben a vásártér mellett lévő Pintér-féle ház beltelkével együtt ez évi október első napjától bérbbe adandó; esetleg örök áron is eladó.

Értekezni lehet a nap minden szakában helyben, a tulajdonossal.

381—914. végreh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. § értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1912. évi 9715 számú végzése következtében Dr. Káldor Jenő szécsényi ügyvéd által képviselt Kohn Lipót salgótarjáni lakos javára 190 K. s jár erejéig 1912. évi nov. hó 23. án fogatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 1000 kor.-ra becsült következő ingóságok, u. m.: 2 ökör és 1 borjú nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. bíróság 1912. évi V. 4571 számú végzése folytán 190 kor. tőkékötvetelés, ennek 1912. évi okt. hó 1. napjától járó 6 százalék kamatai egyharmad százalék váltódíj és eddig összesen 84 kor. 98 fill.-ben bíróság már megállapított költségek és 2 kor. 40 fill. ár. kit. díj erejéig Püsztercsen leendő megtartására 1914. évi július hó 20-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik — és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében kézzpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1914. évi június hó 19.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

403—1914. végrehsz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. § értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a losonczi kir. járásbíróságnak 1911. évi Sp. I. 6091 sz. végzése következtében Dr. Hertskó Jenő losonczi ügyvéd által képviselt 1913. évi október hó 21-én fogatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 3190 kor.-ra becsült következő ingóságok, u. m.: 7 kocsi, 4 ökör 3 kazal baldacin stb. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróság 1912. évi V. 463 sz. végzése folytán összesen 106 kor. 55 fill.-ben bíróság már megállapított költségek és 8 kor. 40 f. 2 árverés kitűzési-díj erejéig Püsztercsen leendő megtartására 1914. évi július hó 27. napjának d. u. 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében kézzpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alulis elfognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1914. július hó 8-án.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

**Édes tejszinből készült
tea-vaj és
féle menthálí-sajt
(szécsényi guártmány)
kapható:
Schlesinger A. Fia cégnél
Szécsényben.**

pontos időre. És ime . . . de lát az a fődolog, hogy hazajött.

Este, a vacsoránál, melyre hivatalos volt a kántor is, meg a tanító is, megkérdezte, hogy mivan Bolváry Elzával?

Ha egy héttel előbb érkezel, láthatad volna az esküvőjét, felelte az anyja.

— Férjhez ment? Kihez?

— A patikushoz.

— Ahhoz a vén bolondhoz.

— Ahhoz. Bizony senki se gondolta volna, hogy a patikus valaha ebben az életben megházasodik.

— Sorsát senki sem kerülheti el, — jegyezte meg tudákosan a tanító úr. Oszkár valami fájdalomfélélt érzett. Ugy van, fájt neki, hogy Elza férjhez ment, még mielőtt bosszút álhatott volna rajta. Most már teljességgel nincs egyéb hátra, mint a patikust hiúságában lealázni. Jól ráverni egy parti karambolt. No, majd a napokban . . . ha ugyan otthon van, ha nem ment nászutra.

— Biz az otthon maradt és ép úgy eljárógat sörözni a nagykorcsmába, mint agglégény korában. Másnap délelőtt ott találkozott vele Oszkár.

— No ócsém — szólította meg kedé-

lyesen a patikus — vakáció, vakáció. Hát mi ujság?

— Letettem a doktorátust, bátyamuram.

— Miből né?

— A jogi tudományokból.

— Ejha! Nézd csak, no nézd csak, kikelt a csirke a tojásból.

A patikus utálatosabb volt, mint valaha. És Oszkár egyáltalán tapasztalta, hogy a törzasztal tagjai — akik közé odaült — nem esnek le a székről azon való szent rökönyletükben, hogy egy pesti úr, kivált egy doktor úr, egy levegőt kegyeskedik szívni velük. „Node majd adok én nektek, sült parasztok, — gondolta Oszkár.”

— Gyógyszerész úr, még mindig szeret karambolt játszani?

— Hát éppen csak.

— Mérközzünk még egy csöppel.

— Nem bánom.

Odment a billiárd-asztalhoz. Régi szerző volt, össze-vissza foltozva.

A golyók különféle nagyságúak és egyik csorbáb a másiknál. A dákok meg valóságos bűtykösök.

— Ejha, de ócska szerszámok! — jegyezte meg fitymálva Oszkár, — ilyet Pes-

ten nem mernének a vendég kezébe adni.

Hozzáálltak. Oszkár nem tudott bánni a tökéletlen szerszámokkal.

A legegyszerűbb ziccereket kihagyta. Három poént sem csinált, amikorára a patikus megnyerte az ötvenes játszmát.

— Érteni kell ehhez kis ócsém! — mondotta büszke gunnyal, majd így folytatta:

— Ezek a pesti fiatalemberek, ezek a csirkék, alig hogy kibujtak a tojásból, már azt hiszik, hogy könnyen elbánnak velünk, falusiakkal. De nem addig van ám a

— Nem ám.

. . . Oszkár alaposan megrövidítette a falun való tartózkodást. Két nap mulva rohant vissza Peste, vissza a Mexikói-kávéházba. Ugy érezte magát, mint aki csatát veszített.

Aforizmák.

A gyávaság száz lépésről is szembeüt-nik, — a bátorság csak — szemtől-szembe.

Szintiszta öröme csak annak lehet: aki-nak van — siratni valója is.

Sz. B.

Szécsényben a Rákóczi-
és Vár-utca sarkán levő
Donner Henrik-féle ház
szabadkézből eladó
esetleg bérbe adó.

Bővebb felvilágosítással szolgál:
SCHLESINGER A. FIA cég. Helyben.

BUTOR.

Egy bordó szalón garni-
tura olcsón eladó!

SZENES JAKAB-nál.

Egy ügyes fiu

nyomdász tanulónak
fizetéssel felvétetik

lapunk kiadóhivatalában.

GANSEL MÁRTON, Balassagyarmat.

Cementárugyár, mész- és építési anyagok kereskedése
(a vasutállomás mellett.)

Telefon 117.

Telefon 117.

RAKTÁRON TARTOK:

I rendű Portland és román cementet, darabos és építési meszet
a felsőgallai és dorogi telepekről.

Kátrány, carbolineum, izoláló- és elszigetelő lemezt, stb. az épi-
tészeti szakba vágó anyagokat nagyban és kicsinyben.

Szukaternád, gipsz, tetőcserep, tatai, ujlaki, soproni cserép-raktár.

Sajat gyártmányu sima és mintás cementlapok, alagcsövek, kútkarikák,
etetővályuk, csöpögtetők stb.

Ajánlatokat bárkinek levéllleg.

Jutányos ár, pontos kiszolgálás.

„ETERNIT“ pala árusítás.

SCHLESINGER A. FIA

FINOM ÚRI-SZABÓSÁGA, ÚRI- ÉS NŐI-DIVATÁRU KERESKEDÉSE ÉS TEMETKEZÉSI VÁLLALATA

Szécsény, Nógrádmegye.

Dús választéku raktrát tart: érc- és fakoporsókból,
gyászkoszorúkból és az összes temetkezési cikkekből.

Telefon: 123. sz.

ULIP ISTVAN

elővirág-üzlete

LOSONCZ, Rákóczi-utca 18 sz.

Telefon: 123. sz.

—o—o— Iztékes munkáért többszörösen elő díjjal kitüntetve. —o—o—

MŰKOSZORÚK- ÉS SZALAGOK ÁLLANDÓAN RAKTÁRON TARTATNAK.

Helybeli megrendelések: lapunk kiadóhivatalában.